

Imaórák

31.

Adj békét, Uram!

2023. március

A háború először a remény, hogy utána jobb lesz; aztán az elvárás, hogy a másoknak rosszabb lesz; aztán az elégedettség, hogy tényleg nem lett jobb neki; s végül a meglepődés, hogy mindenkinek rosszabb lett.

Karl Kraus

Ajánlás:

A világ békéje és Krisztus békéje egyre távolabb kerül egymástól napjainkban. Az Istent száműző, önérdektől vezérelt emberek empátia és alázat nélküli világukat építgetik a hatalomvágy és a pénzsóvárság igáját magukra véve. Hogy hány ember pusztul bele, hogy egy újabb világegés felé hajszolják a Földet, az – úgy tűnik – nem zavarja őket. A keresztény ember meg csak fogja a fejét, gyenge hangját a világhatalmak kinevetik, lenézik...

Ilyen viszonyok közt kell elgondolkodnunk a békéről, folyamatosan imádkozva, és tenni, amit csak tehetünk érte.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„Az állam akkor van rendben, amikor a kardokat rozsdá emészti, az ásók meg fényesek; amikor a börtönök az ürességtől konganak, a magtárak meg szűkek; mikor az orvosok gyalog járnak, a pékeknek meg kocsira is jut; ami csak úgy valósul meg, ha a törvényszék udvarát felveri a gyom s a templom küszöbét kopottra járják.”

Sok bölcsesség van ebben a kínai szállóigében. Ezen állapot ideális lenne a béke eléréséhez, megvalósulásához. De nem itt tartunk, és nem efelé haladunk. Hatalmas társadalmi igazságtalanságok halmozódtak fel a gazdagok és szegények, az új-gyarmatosítók és az elnyomott, kizsákmányolt népcsoportok között. És itt jön még a *divide et impera* (oszd meg, és uralkodj) mai verziója, a *main stream* (fősodratú beetetés) népbuítító, értékrendeket tagadó mozgalma. És az önző érdekek felkorbácsolása. Jól ki van ez találva...

Tehát látjuk az általános békétlenség gyökereit, csak túl erős a túloldal, a sátán elszabadult...

Itt az ideje komolyabban vennünk Jézus tanítását, hitünket! Legalább próbáljuk elemezni, tudatosítani – önmagunkban is – a gyenge pontokat. Ha már megvan, ha látjuk, hol a baj, akkor talán el is indulhatunk a jobbító irányba.

Februári imaórákon egy kicsit elemeztük a minket körülvevő, zaklatott világot...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imáórák között:

2023.02.17. - 23:20

2022. március

Imaóránkat a Mindszenty iskola aulájában tartottuk. Az Oltáriszentség jelenlétében énekünkkel kezdtük imádságos elmélkedésünket, majd László atya rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Néhány nap múlva lesz egy éve, hogy elkezdődött az ukrajnai háború. Azóta egyénileg is, közösségekben is nagyon sokan imádkoznak a békéért. Imádkoznak azért, hogy szűnjenek meg a fegyverroportások, tűnjenek el a tankok, és tényleg az emberek életében, hétköznapjaiban béke legyen. De amikor a békéről beszélünk, nemcsak a külső békére gondolunk, hiszen a béke nemcsak a két háború között eltelt időszakot jelenti. Annál sokkal többet, sokkal mélyebbet kell, hogy ez a szó – különösen is nekünk, keresztényeknek – jelentsen.

A mai imaórákon erről a békéről fogunk elmélkedni.

Már egy év eltelt azóta, hogy itt a szomszédunkban halomra öldöklük egymást az emberek. Százezres nagyságrendű az emberveszteség. Halálosító parancsokat adnak ki a helyi hatalmasságok, a háttérhatalmak érdekeinek megfelelően. A világ átrendezéséért folyó nagyhatalmi helyezkedések, óriási emberi és anyagi veszteségeket, károkat okoznak.

És akkor még nem is beszéltünk a pszichikai/lelki károkról, amit el kell viselni az érintetteknek. No, meg az a rengeteg menekült, aki nem gazdasági előnyökért indul neki a világnak, hanem a pusztaság életéért fut.

BÉKE! Napjainkban jámbor óhajnak tűnik. A józanabbak szava túl gyenge a kardcsörtető, a világhatalmak által befolyásolt intézmények, a megvásárolt politikusok tevékenysége ellen. A **zsebhítűek** – én magamban így nevezem a megalkuvó, pénz- és hataloméhes embereket –, akik épp a saját érdekük, vagy megbízóik érdekeit követve irányítják a világot, nem törődnek azzal, hogy a szakadékba menetelünk – mármint az egész emberiség! Ezt nem hajlandók észrevenni, felfogni.

Szívesen mondanám, hogy hagyjuk a politikát – legalább ebben a körben –, de a bőrünkre megy mindez, az életünkről van szó! A keresztény embernek pedig kötelessége szóvá tenni a dolgokat, különösen is, ha mindezzel keresztény értékrendünket is folyamatosan támadják. A kereszténység a legüldözöttebb vallás napjainkban, nem tűrhetjük szó nélkül.

Az általános békétlenség legfőbb okát fogalmazza meg mai első szövegünk, amikor is ma a békéről és a békétlenségről gondolkodunk, a békéért imádkozunk.

Dobos Ferenc: Papirosbéke

A papírokon már rég béke van.
Rajtuk az írás már meg is fakult.
De mindez nem ér semmit, míg a múlt
Háború okai még egyre visszajárnak,
Mint éjféli, rémes, kísértő árnyak,
Féltékenység, irigység, gyűlölet,
S száz más rossz, mi ezek nyomán jöhet.
Nincsenek már győzők és legyőzöttek,
Mert ezen rémek mindenkit legyőztek.
S bármerre tekints:
Köztük egynek is nyugodt perce nincs.
Egyet veszettek el mindannyian: Krisztust,
S mit Ő hozott, a szeretet parancsát;
És igaz béke nem is lesz a földön,
Míg ezt meg nem tanulják, s meg nem tartják.
A világnak nincs is más menedéke,
Mint a krisztusi szeretet és béke.

Igen, ha a nagyhatalmi logika szerint haladunk, egyre jobban belekeveredünk a háborúba. Istent számúzta önző világunk, így igazi békére nincs esély. Jézus nem is a világi értelemben ígérte a békességet követőinek. Azt mondta: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.”*

De valóban, azt is mondta: *„Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem – mondom nektek –, hanem inkább meghasonlást.”* Ezen meghasonlás oka pedig éppen Jézus elfogadása, vagy elutasítása, tagadása. Az Őt elutasítók valóban csak meghasonlást és ellentéteket szítanak, generálnak. Mindezt látva, megértve, mi csak ragaszkodjunk Krisztushoz, keresztény értékrendünkhöz!

Lejkoné Kristóf Olga: Töröljük a könnyet

Tisztesség, becsület, hűség... szavak, szavak.
Ha nincs benne tartalom, csak üres szó marad.
Őseink vérükkel fizettek meg érte,
Mai világunkban miért nincs értéke?
Jelek, amelyeket komolyan kell venni!
A világ mért nem tud tisztességes lenni?
Ha kell, erőszakkal marjuk el a másét,
Csalunk és hazudunk, pedig ez nem játék!
Nem félünk senkitől, nem hiszünk semmiben.
Hogy nekem több legyen, társam kismimmizem!
Züllött világunkban ez lett a valóság,
Már csak a mesében létezik a jószág.

Országok egymásra poklok tüzét küldik,
Sok ártatlan ember vértócsában fürdik.
Így tovább nem mehet, ébredjünk fel végre!
Kiáltunk hangosan, hogy béke kell, béke!
Az életünket csak ajándékba kaptuk.
Hogy gonosz legyőzze, azt soha ne hagyjuk!
Változtatni kell, mert rossz úton haladunk,
Ha tovább folytatjuk, mind belepusztulunk.
Kötelességünk az, hogy mentjük a Földet,
Éljünk és szeressünk... s töröljük a könnyet.

Imádkozzunk, hogy keresztény értékrendünk tetteinkben is megvalósuljon, láthatóvá váljon a világban:

Istenünk, irgalmas Atyánk! Hisszük, hogy a szeretet erősebb a bűnnél. A tőled tanult szeretet vezet bennünket a törekvésben, hogy békében éljünk veled, a mi Atyánkkal és embertársainkkal. A veled való kapcsolatunkban újra és újra megtapasztalhatjuk az irgalmat, amelyet emberi kapcsolatainkban is gyakorolnunk kell. A harag, a bosszú, a megtorlás nem lehet jelen embertársainkkal való kapcsolatunkban, mert képmutatás volna részünkről tőled gyógyulást kérni bűneinkre, ha szívünkben harag él felebarátunk iránt. Irgalmas jószágod és megbocsátó szereteted legyen példa számunkra, hogy mindig készek legyünk szeretetből, tiszta szívvel megbocsátani. Taníts minket megbocsátó lelkületre! Ámen.

Ahogy az előbbi vers helyzetelemzéséből is láttuk, bizony a mai világ embere önző kis világát építgeti, ami aztán önmagát is zsákutcába vezet – erkölcsileg is, mentálisan is. Nekünk más utat érdemes követnünk. Berda József vallomását sokan magunkénak érezzük.

Berda József: Vallomás

Nehéz a becsület, ezt vallom én is, öregem,
s mégis egyre üvöltöm-kiáltom: bitang kínok
között haljak meg inkább, semhogy
megtagadjam a múltam, – enmagam!
Legyek csúnya bár, olyan rút, hogy az már
fertelem: mégsem veszem fel az álarcot én!
Arcom az arcom, szemem a szemem: nézd
meg benne magad, mily meztelen tükre az
a léleknek, melynek ura én vagyok csupán.
Pipogyáknak való tivornya ez alkuvásra
hajló ocsmány világ, melyben mint eltévedt
idegen, úgy botorkálok én is immár. S bár
gyarló vagyok, mégis arra kérlek téged én, igaz
Isten; bélyegezz meg s vedd el az eszem, vagy
némíts meg, ha csak egy pillanatra is
megfeledeznék, mire kötelez az emberség,
mely a te fenségéséged legtisztább forrásából fakadt!

Az emberek a békére vágynak, a békéről álmodnak – még a legsötétebb körülmények között is, a legreménytelenebb helyzetekben is. Radnóti Miklós a halál felé menetelve gyönyörű himnuszt írt a békéről.

Radnóti Miklós: Himnusz a békéről

Te tünde fény! futó reménység vagy te,
forgó századoknak ritka éke:
zengő szavakkal s egyre lelkesebben
szóltam hozzád könnyüléptű béke!

Szólnék most újra, merre vagy? hová
túntél e télből, mely rólad papol
s acélt fen szívek ellen, – ellened!
A szőlőszemben alszik így a bor

ahogy te most mibennünk rejtezel.
Pattanj ki hát! egy régesrég
kép kísért a dalló szájú boldogokról;
de jaj, tudunk-e énekelni még?

Ó, jöjj el már te szellős március!
most még kemény fagyokkal jó a reggel,
didergő erdők anyja téli nap:
leheld be zúzos fáidat meleggel,

s állj meg fölöttünk is, mert megfagyunk
e háborúk perzselte télben itt,
ahol az ellenállni gyöngye lélek
tanulja már az öklök érveit.

Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük járni jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!

s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényű, csillogó lovak

száguldanak a hulló nap felé!
s fejünk felett surrog és csivog
a fecskefészkektől sötét ereszt!
Így lesz-e? Így! Mert egyszer béke lesz.

Igen, mi hisszük, hogy egyszer béke lesz! Lehet, hogy nem a mi elképzelésünk szerint. Sokszor idéztem Petőfi Apostolának egy gondolatát: *Az Isten tudja, mit cselekszik, / Magas tervébe nem lát a vak ember, / S kérdőre vonnunk őtet nem szabad.*

Ezzel a lelkülettel imádkozzunk:

Ó Vigasztaló Szentlélek, tökéletesítsd bennünk a Jézus által megkezdett művet, tégy minket erőssé, imádkozz velünk az egész világért! Adj, hogy jobban kihasználjuk az időt a benső élet elmélyítésére. Adj lendületet apostoli tevékenységünknek, hadd érzünk el vele minden, Krisztus vére által megváltott népet és embert, az Ő örökségét. Törd le bennünk a természetes nagyravágyást, emelj fel a szent alázat régióiba, töltsön el minket az igazi istenfélelem és a nagylelkű bátorság. Semmi földi kötelék ne akadályozza hivatásunk tökéletes teljesítését!

Szent XXIII. János pápa

A fegyveres konfliktusok, a háborúk sohasem hozták, és ma sem hozzák el a tartós békét, hanem gyakran újabb békétlenség magját vetik el. Ez történelmi tapasztalat. Az igazi vesztesek az egyszerű emberek: katonák, családtagjaik, feldúlt települések, meggyalázott, kizsákmányolt népcsoportok. De a béke reménye a legnehezebb helyzetekben is ott van minden ember lelke mélyén.

Reményik Sándor: Katonaköpenyeg

Ütött-kopott, ködszürke gallér:
Zsákmányolt hadiköpenyeg,
Alatta édes béke-ritmus:
Tízéves kisleány piheg.

Az olasz, aki elvesztette,
Mikor a fűbe harapott,
S a magyar, aki hazahozta:
A nagybácsi, a rég halott.

A köpenyt néha fülíg húzza,
Alatta kuncogva kacag,
S tovább morzsolja egérfoggal
A napraforgó-magokat.

Egyszerre sóhajtottak ketten
Nagyot, mélyet és boldogat,
Fehér kézzel megsimogatták
A barna kislány-karokat.

Hús szél leng át a kis verandán,
Üvegfalán is áthatol,
A köpeny első két gazdája
Sóhajtott mostan valahol.

Termetükre hiába illett
A zordon kényszer-köpenyeg:
Meg volt írva, alatta egykor
Az Idill édesen piheg.

Igen, felbolydult felnőtt világunk reménye gyerekeinkben van. Abban bízunk, hogy őket még nem rontotta el a korszellem, – bár nagyon igyekeznek...

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem,

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csöndes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom,
de Ő így szól: „Nem haragszom!”

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneкли: Béke.

Vajon milyen világot hagyunk gyermekeinkre? Nagy kérdés. Egy profán imával kérleljük az Urat. Énekeljünk:

*Nézem a tó vizét, hallom a halk zenét
és látom az égbolt hulló csillagát.*

Mint közönyös idegent, úgy érzem a végtelent.

Valahol egy gyermek sír és semmi se jó, ami hír.

*Oly sok a szenvedés, a jóindulat kevés,
az ostobasággal szemben védtelen.*

Világra jövünk valahol, és az élet néha pokol.

Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?

**||: Békét adj, Uram, kérlek háborgó szívemnek!
Békét és reménységet a megszületendő gyerekeknek!:||**

*Hallom a híreket, nézem a képeket,
mért kell, hogy így legyen, óh Istenem!
Annyi a szenvedés és a segítség kevés.
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?*

**||: Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek!
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek!:||
Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat.**

*Békét adj, uram, kérlek a háborgó szívemnek!
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek!
Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet az ember ennyit csak kívánhat!
Adj békét, adj békét, Uram! Békét és reménységet, békét a világnak!*

Amikor a békéért imádkozunk, figyelünk arra is, hogy keresztényként gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit a szenvedők, az üldözöttek felé. Nemzetünk ebben példát mutat. Rendíthetetlen hittel valljuk, hogy véget kell vetni az értelmetlen háborúnak!

Feleký Sándor: Fészek az ágyúcsőben

Elhagyott vár. Ki tudja hány
Év suhant el már felette.
Egy zugában öreg ágyú
Henyél búsán, ott feledve.

Rozsda lepi. Megviselték
A viharok, ezer vészek.
Most torkában meghúzódik
Szépen egy kis madárfészek.

Honnan egykor mennydörögve
Száguldott a golyó messze,
Onnan most a gyilkos csőből
Madárdal száll zengedezve.

Csak hallgatom, csak hallgatom,
Milyen édes, szelíd ének!
Nem hiszem, hogy magasztosabb
Himnusza vón a békének.

Úgy érzem, e madárnótát
A szél, messze, szertehordja.
S minden szívbe e világon
Belopódzik egy akkordja.

S lelkemben egy boldog ábránd
Csodás álmot szőni késztet:
Minden ágyúcsőben egykor
Zengő madár ver majd fészket!

S az a dal, mi onnan csendül,
Legszebb dal lesz a világon:
Valahára valóvá lett,
Dallá érett édes álom!

Egyelőre sajnos még csak álom ez a fajta megnyugvás, a béke. Kívül egyelőre hiába keressük. De belül megvalósíthatjuk. Nekünk pontosan ez a feladatunk! A világbéke az emberi szívekből indul/indulhat ki. Ezt az elpusztíthatatlan reményünket ne adjuk fel, a saját helyünkön tegyünk érte!

Sík Sándor: Egy fenyőfa tetején hintázó rigóhoz

Könnyű rigó,
Fenyőfa keresztje hegyén,
Úgy-e de jó,
(Mi tudjuk csak, te meg én!)
Szél csókján ide-oda lengve,
Fönn, fönn, ahol ne hallja senki,
Belehintázni, belecsicseregni
A végtelenbe!

Fád odalenn
Fűrészli talán már fekete kan.
Túl a hegyen
Gyürkőzik a szél alattomosan.
Döntő fejszét is amott neki fennek:
Így vagy amúgy, ránk döntik a házunk.
De mi ne bánjuk, mi csak furulyázzunk
Az Úristennek!

Regulánk ez, énekeseknek,
Kikkel az Isten kontraktust kötött:
Hogy amikor majd eltöretnek
A világbíró ördögök,
Az embertelen egykori tájon
A dallam, a dallam mécsé derengjen,
Hogy a sivatag-csendben
Az Angyal idetaláljon.

Jézus az Ő békéjét ígérte nekünk. Édesanyját pedig a Béke királynőjeként tiszteljük. A jelenésekben Mária is a békességre int. Aktív közreműködésünket kéri a béke elérésének érdekében. Sok-sok kegyhelyen folyamodnak hozzá, segítségét, oltalmát kérve. Mai utolsó szövegünk is egy zarándokhelyhez kapcsolódó ima.

Szentkúti ima a Szűz Anyához

Boldogságos Szűz Mária, szentkúti Édesanyánk! Földi életutunkon szent palástoddal óvj meg minket minden lelki és testi veszedelemtől. Védelmezz és szeress minket, halálunk óráján pedig állj mellettünk.

Áldd meg otthonunkat, családunkat, községünket (városunkat), szüleinket, testvéreinket, barátainkat és ellenségeinket. Áldd meg kezünk munkáját. Térítsd Szent Fiadhoz a bűnösöket, békítsd meg az ellenségeket, vigasztald meg a szenvedőket és bánkódókat. Vedd oltalmadba az árvákat és özvegyeket. Gyámolítsd az elaggottakat és tehetetleneket. Gyógyíts meg a betegeket, vigasztald a haldoklókat. Nyisd meg a lelki vakok szemeit, és törd meg a megátalkodott és hitetlen szívek keménységét.

Áldd meg magyar hazánkat. Adj népednek jobb jövőt, jólétet, békét, boldogságot. Engedd, hogy Szent István népe az igaz keresztény katolikus hitben egyesülve téged – Égi Anyánk – szeresen és tiszteljen.

Szabadítsd ki hatalmas közbenjárásoddal a tisztítótűzben szenvedő lelkeket, kiváltképpen azokat, akik életükben sokszor elzarándokoltak e szent helyre.

Add, hogy Szentkút áldott vize az égi kegyelmek patakja legyen lelkünk és testünk számára. Engedd, hogy ősi kegyhelyeden még sokszor megláthassuk angyali arcodat, és hódolhassunk Szent Fiadnak, az Atyával és Szentlélekkel egyetemben. Ámen.

Énekünkkel is forduljunk égi Édesanyánkhöz:

*Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk,
Ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked tőled vár szép jelet,
Tőle, tőled, ó jó anyánk!*

*Refr.: Mária, jó anyánk,
Kérünk, hogy nézz le ránk !*

*Új arcok, új szavak, új eszmék hullanak,
Mégsincs, mégsincs remény!
Mégfáradt szép szemek megtörten fénylenek,
Ó mért, ó mért, ó mondd: miért? Refr.:*

*Eltévedt nemzedék két kézzel szórja szét
Minden kincsét, hitét!
Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben
Ó mért, ó mért, ó mondd: miért? Refr.:*

Ezen énekünkkel most el is köszönünk Szent Fiától, aki ma is velünk volt az Oltáriszentségben.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

A háború kitörése óta majdnem minden szentmisénk végén felhangzik a békét kérő ének. Mi, kisemberek nem tudjuk befolyásolni a sátántól megszállott, a háborúból, az emberek és világunk tönkretételéből is hasznot húzó háttérhatalmak és zsoldosaik gonosz tevékenységét.

De van feladatunk, amit a zsolttáros így fogalmazott meg: „Őrizd nyelvedet a gonoszságtól, s ajkadat az álnok beszédétől! Hagyd el a rosszat és válaszd a jót, keresd a békét és járj a nyomában! Záróénekünkben kérjük ehhez az égiek segítségét!

Béke fejedelme, szentséges Istenünk!

Úr Jézus szent Szíve, békéért esdeklünk.

***Refr.: Békét adj szívünknek, békét családuknak,
békét nemzetünknek, békét a világnak!***

Szűz Mária Szíve, béke példaképe,

Fiad szent Szívénél közbenjárónk légy te!

Refr.:

Derítsd fel hazánkra a békesség napját,

adjál világbékét, Mária, Szűzanyánk!

Refr.:

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Az én békémet adom nektek...

Taníts, Uram, elfogadni a békességre vezető út melletti nehézségeket. Úgy venni ezt a bűnös világot, ahogy Jézus tette, nem ahogy én tenném. Bízni abban, hogy Ő mindent jóra fordít, ha elfogadom az Ő akaratát és valóban boldog legyek ebben az életben, főleg pedig boldog lehessenek majd Vele az örök életben. Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda